Nr. 1. Warszawa, dnia 1 marca 1924 r. Rok VII.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

Cena numeru pojedyńczego 15 groszy polskich. Prenumerata roczna 1 złoty polski. „Dziennik Urzędowy" przyjmuje ogłoszenia instytucji społecznych i użyteczności publicznej, od osób zaś prywatnych tylko takie, które wynikają ze stosunku do władz rządowych i powyższych instytucji.

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat Nr. 69. Tel. 86-44.

Adres Administracji: ul. Senatorska Nr. 12, pałac Blanka. Tel. Nr. 87-02.

Rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych.

1.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 5 grudnia 1923 r. w sprawie opłat za rozpatrywanie obrazów kinematograficznych.

Na zasadzie art. 5 Dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. w przedmiocie tymczasowych przepisów o widowiskach (Dz. Pr. Nr. 14, poz. 177) zarządza się, co następuje:

§ 1. Art. 7 Rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 12 lutego 1919 r. („Mon. Polski“ Nr. 37) w przedmiocie przepisów wykonawczych do Dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. o widowiskach otrzymuje brzmienie następujące:

Za rozpatrywanie obrazów kinematograficznych pobierane są opłaty według taksy następującej:

a) za obraz naukowy, pedagogiczny lub przedstawiający zdjęcia z natury i kronikę (przegląd wypadków bieżących) — od każdego metra 400 mk.;

b) za inne obrazy kinematograficzne — po 5.000 mk. od każdego metra;

c) za wstawienie legitymacji filmowej pobiera się 500.000 mk.

Obrazy kinematograficzne, zawierające cykl zdjęć pod jednym tytułem, Jak np. „Wrażenia z podróży“ i t. p., uważane są za jeden całkowity obraz.

Przezrocza latarni czarnoksięskiej nie podlegają opłacie.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Jednocześnie traci moc obowiązującą Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 12 września 1923 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 98, poz. 780).

Warszawa, d. 15 grudnia 1923 r. (Pr. 13355).

Minister Spraw Wewnętrznych

(—) *Kiernik.*

2.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych w przedmiocie organizacji Wyższej Komisji Dyscyplinarnej przy Ministerstwie Spraw Wewnętrznych.

Uzupełniając rozporządzenie z dnia 8 lipca 1922 r. L. PO. 7.408 w przedmiocie organizacji władz dyscyplinarnych przy Ministerstwie Spraw Wewnętrznych, mianuję na zasadzie art. 2 Ustawy z d. 17 lutego 1922 r. (Dz. Ust. Nr. 21 — 1922 r., poz. 165) członkami Wyższej Komisji Dyscyplinarnej przy Ministerstwie Spraw Wewnętrznych:

Urzędnika V st. sł. — Jana Kołka.

Naczelników Wydziałów:

Jana Strzeleckiego;
Władysława Jaszczołta;
Leopolda Rutkowskiego.

Radcę Ministerjalnego — Włodzimierza Konkolniaka.

Starszych referentów:

Władysława Długockiego;
Jerzego Adelsteina;
Władysława Czapińskiego;
Dr. Karola Arcta;
Dr. Tadeusza Saloni'ego oraz
Jerzego Libkind-Lubodzieckiego.

Warszawa, dnia 15 lutego 1924 r. (OP. 800).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *Sołtan.*

Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

3.

Okólnik (130) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Delegata Rządu w Wilnie, Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę oraz Głównego Komendanta Policji Państwowej w sprawie stosunku władz administracyjnych do organów Policji Państwowej.

W jednym z końcowych ustępów okólnika Nr. 77 z dnia 9 lipca 1923 roku Nr. BP. 20.761 w sprawie stosunków władz administracyjnych do organów Policji Państwowej znajduje się postanowienie, że „że Wojewodowie i Starostowie winni wydawać swe polecenia i zarządzenia Policji za pośrednictwem Komendantów powiatowych i obwodowych. Jednakże, gdy władza administracyjna uważa to za wskazane, polecenia mogą być kierowane również bezpośrednio do posterunków, względnie Komisarjatów Policji".

Wyjaśniając powyższy ustęp oznajmiam, iż wydawanie poleceń i zarządzeń Policji za pośrednictwem Komendantów powiatowych i okręgowych odnosi się jedynie do tych wypadków, w których chodzi o zarządzenia o ogólnem lub bardziej zasadniczem znaczeniu, mające charakter szerzej pomyślanej akcji. Wówczas, jak to zresztą okólnik Nr. 77 wyraźnie zaznacza, w celu umożliwienia Komendantom powiatowym wykonania nadzoru i odpowiedniego zainstruowania funkcjonarjuszów Policji Państwowej odnośne zarządzenia winny być wydane za pośrednictwem tych Komendantów.

Natomiast zwracam uwagę, iż poza określonymi wyżej wypadkami wszelkie polecenia i zarządzenia władz administracyjnych winny być kierowane zawsze bezpośrednio do posterunków, wzgl. Komisarjatów Policji. Tem samem w stosunku władz administracyjnych do lokalnych organów policji, jako regułę stosować należy bezpośrednią formę korespondencji, a jedynie w drodze wyjątku tam, gdzie tego zachodzi istotna potrzeba, polecenia i zarządzenia skierowane być mogą do Komendantów powiatowych i okręgowych.

Powyższe należy podać do wiadomości wszystkich władz administracyjnych I instancji z poleceniem ścisłego zastosowania się i donieść Ministerstwu Spraw Wewnętrznych o wykonaniu.

Warszawa, d. 19 października 1923 r. (Pr. 12093).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *Kiernik.*

4.

Okólnik (138) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów (z wyj. Wojewody Śląskiego), w sprawie regulowania przez organy samorządowe godzin otwarcia sklepów.

Według ust. 4 art. 2 ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu (Dz. Ust. z r. 1920 Nr. 2, poz. 7) powiatowe władze samorządowe, a w miastach, wydzielonych z powiatów, rady miejskie określają po wysłuchaniu stron interesowanych godziny otwierania i zamykania sklepów.

Powyższe postanowienia ustawy organy samorządowe winny traktować nietylko jako swe uprawnienia lecz jako włożony na nie obowiązek, przyczem obowiązek ten winien być wykonany zgodnie z ustawą i wydanemi na podstawie ustaw rozporządzeniami właściwych władz państwowych.

Ponieważ wykonanie powołanej ustawy poruczone zostało Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z zainteresowanymi Ministrami, organy samorządowe, określając godziny otwierania i zamykania sklepów, winny bezwględnie stosować się do wydanych na mocy ustaw rozporządzeń Ministra Pracy i Opieki Społecznej. Okazuje się jednak, że w szeregu wypadkach organy samorządowe albo uchylają się zupełnie od wykonania powyższego obowiązku, albo wykonują ten obowiązek nienależycie, określając godziny otwierania i zamykania sklepów w inny sposób, niż to przewidują postanowienia obowiązujące.

W związku z powyższem polecam Panu Wojewodzie wezwać odnośne organy samorządowe na podległem Panu terytorjum do należytego wy-

konania obowiązku uregulowania godzin otwierania i zamykania sklepów, a w szczególności do uzgodnienia w zakreślonym przez Pana terminie swych uchwał w tym przedmiocie z ustawami i wydanemi na podstawie ustaw rozporządzeniami Ministra Pracy i Opieki Społecznej. Uznaję przytem za wskazane, aby organy samorządowe przed określeniem godzin otwierania i zamykania sklepów zawczasu uzgodniły swe projekty w tej mierze z organami Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej. W swem wezwaniu Pan Wojewoda zechce zwrócić uwagę na to, że w Nr. 70 Dz. Ust. R. P. z r. b. ogłoszone zostało rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu i Ministrem Spraw Wewnętrznych o czasie pracy w zakładach handlowych, do którego organy samorządowe winny zastosować swe uchwały.

Oileby wezwanie Pana Wojewody nie odniosło skutku, wówczas Pan Wojewoda zechce wydać w stosunku do opornych organów samorządowych odpowiednie zarządzenia w granicach, przysługujących Panu uprawnień, względnie wystąpić z odpowiedniemi wnioskami do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

O wykonaniu niniejszego zarządzenia i o wynikach swych zarządzeń Pan Wojewoda zechce donieść Ministerstwu.

Warszawa, d. 28 grudnia 1923 r. (SM. 6602/23).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *Sołtan.*

5.

Okólnik (141) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Delegata Rządu w Wilnie i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie wydawania paszportów osobom, które nielegalnie przedostały się zagranicę.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych ustaliło tymczasowo następujący tryb postępowania konsulatów polskich względem osób, które nielegalnie przedostały się zagranicę, a mianowicie:

W razie zgłoszenia się do Urzędu Konsularnego osoby, która nielegalnie przekroczyła granicę, konsulat po ustaleniu w odnośnym urzędzie administracyjnym I instancji, że niema innych przeszkód do wydanie paszportu poza nielegalnym jej wyjazdem z kraju, może wydać danej osobie paszport na dalszy pobyt zagranicą.

Przyczem konsulat ściągnie od tej osoby tytułem kary niezależnie od obowiązujących opłat konsularnych, opłatę w markach polskich (wzgl. jej równowartość w walucie obcej), pobieraną w danym momencie (a nie w momencie nielegalnego przekroczenia granicy) przez krajowe urzędy paszportowe za paszport zagraniczny.

Zawiadamiając o powyższem, Ministerstwo poleca zarządzić, by Urzędy administracyjne I instancji w każdym poszczególnym wypadku zwrócenia się do nich konsulatu z zapytaniem, czy niema przeszkód do wystawienia danej osobie paszportu na wyjazd zagranicę niezwłocznie nadsyłały odpowiedź do odnośnego konsulatu i jednoczesnem powiadomieniem o wysokości opłaty paszportowej, obowiązującej w danym momencie.

Warszawa, d. 15 stycznia 1924 r. (BO. 23989).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *Sołtan.*

6.

Okólnik (144) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Delegata Rządu w Wilnie i Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę w przedmiocie opłaty stemplowej od podań w sprawie służby wojskowej.

W uzupełnieniu tut. okólnika Nr. 111 (Nr. OBR. 6421 z dnia 22 września r. b.) wyjaśnia się dodatkowo zgodnie z pismem D. VII M. S. Wojsk. z dnia 6 grudnia 1923 r. L. 71.207/W. Up., wydanem w porozumieniu z Minist. Skarbu, co następuje:

Podania osób cywilnych w sprawie poszukiwania osób wojskowych są wolne od opłaty stemplowej w myśl § 6 p. *b* przepisów z d. 24 kwietnia 1923 r. w przedmiocie opłat stemplowych od podań oraz świadectw urzędowych (Dz. Ust. R P. Nr. 44, poz. 298). .

Wobec powyższego unieważnia się punkt 4 drugiej części powołanego wyżej okólnika, jako sprzeczny z przytoczonem rozporządzeniem.

Warszawa, d. 22 grudnia 1923 r. (OBR. 8637).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *Olpiński*
Podsekretarz Stanu.

7.

Okólnik (145) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Delegata Rządu w Wilnie i Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę w sprawie prowadzenia księgi kredytów Izb Skarbowych.

Na podstawie okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 24 listopada 1923 r. Nr. GUK/5348/WAK Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zarządza, co następuje:

W myśl § 51 Przepisów rachunkowo-kasowych, nadpłacone kwoty, zarachowane w ubiegłych okresach budżetowych na sumy budżetowe, zwraca się ze specjalnego kredytu, przewidzianego w budżecie Ministerstwa Skarbu w dziale 5 § 11 „inne rozchody“, który pozostaje na rachunku Centralnej Księgowości Ministerstwa Skarbu, wzgl. Izb Skarbowych.

Przy dokonywaniu zwrotów władze II instancji przesyłają sporządzone asygnacje do właściwej Izby Skarbowej, która upoważni Kasę Skarbową do dokonania wydatku, talony zaś asygnacji władze doręczają wierzycielom Skarbu.

Dla ewidencji wypłat otwierają władze w księdze kredytów osobne konto: „dz. 5 § 11 budż. Ministerstwa Skarbu“ i zapisują na nim wystawione i zrealizowane asygnacje; lewa strona konta nie ma być wypełniana.

Władze nie potrzebują wyciągów z tego konta sporządzać i uzgadniać z Kasami Skarbowemi.

Nie potrzebują też sporządzać te władze ani miesięcznych, ani rocznych sprawozdań odnośnie do wydatków z tego tytułu.

Warszawa, d. 23 grudnia 1923 r. (Pr. OBR. 8430).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *Olpiński*
Podsekretarz Stanu.

8.

Okólnik (146) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Delegata Rządu w Wilnie, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Komendanta Głównego Policji Państwowej w sprawie przesyłania Ministerstwu Spraw Zagranicznych dyplomów orderów zagranicznych.

W związku z okólnikiem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z d. 28 sierpnia 1923 r. Nr. 101/OP. 9446 polecam podać do wiadomości osób, odznaczonych orderami zagranicznemi, by w wypadkach wręczenia im odznak i dyplomów, nie za pośrednictwem Ministerstwa Spraw Zagranicznych przesyłali, w drodze, wskazanej w ustępie drugim wymienionego okólnika, temuż Ministerstwu (Protokół Dyplomatyczny) do wglądu oryginalne dyplomy oraz wypełnione potwierdzenia odbioru (acensé de reception), niezależnie od obowiązku starania się o zezwolenie w art. 96 Konstytucji na przyjęcie i noszenie tych odznak.

Zarządzenie niniejsze zostaje wydane na podstawie okólnika Prezydjum Rady Ministrów z dnia 10 grudnia 1923 r. Nr. 190/15138.

Warszawa, d. 28 grudnia 1923 r. (OP. 14363).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *Sołtan.*

9.

Okólnik (147) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Delegata Rządu w Wilnie, Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę oraz Komendanta Głównego Policji Państwowej w sprawie ograniczenia czasowego swobody awansowania funkcjonarjuszów państwowych.

Na posiedzeniu Rady Ministrów w d. 8 listopada 1923 r. zapadła następująca uchwała:

Rada Ministrów na wniosek Ministra Skarbu — ze względu na konieczność wykorzystania wszelkich źródeł, którеby przysporzyły Skarbowi Państwa oszczędności, tudzież celem pewnego metodycznego uporządkowania stosunków awansowych wśród funkcjonarjuszy wszystkich działów służby państwowej -- uznała za niezbędne ograniczyć czasowo swobodę awansowania funkcjonarjuszów państwowych. Z powyższych powodów uchwaliła, co następuje:

Nominacje na stanowiska służbowe w drodze awansowania we wszystkich władzach, urzędach i przedsiębiorstwach państwowych zasadniczo winny być dokonywane na przyszłość w dwóch terminach w roku:

z ważnością od dnia 1 stycznia i z ważnością od dnia 1 lipca przy uwzględnieniu odnośnych przepisów ustawowych co do początkowego terminu asygnowania i wypłacania awansowanym funkcjonarjuszom państwowym ich uposażenia służbowego. Co do nauczycieli szkół powszechnych, średnich, ogólnokształcących i zawodowych

obowiązywać będą zamiast wyżej wskazanych — terminy: dzień 1 lutego i 1 września.

Powyższa zasada nie ma zastosowania do stosunków awansowych w Wojskach Polskich, co do których obowiązują specjalne przepisy prawne; nie ma także zastosowania w tych wypadkach, gdy odnośne przepisy ustawowe wręcz nie zezwalają na pełnienie obowiązków na danem stanowisku bez uprzedniego dokonania formalnej nominacji na to stanowisko, a wyjątki od powyższej zasady są dopuszczalne jedynie w odniesieniu do stanowisk samodzielnych i kierowniczych, gdy interes służby tego wymagać będzie, nie inaczej jednak, jak za każdorazową zgodą Rady Ministrów lub w odniesieniu do wszystkich stanowisk służbowych bez potrzeby odwoływania się do Rady Ministrów, gdy chodzi o dokonanie nominacji w drodze przeniesienia w tym samym stopniu służbowym z jednego stanowiska na inne stanowisko służbowe.

Powyższą uchwałę Rady Ministrów podaję do wiadomości Panów celem ścisłego jej przestrzegania nadmieniając, iż cytowana uchwała w niczem nie krępuje dopełnienia w ciągu całego roku przedwstępnych formalności, co do zamierzonych awansów w wykonaniu odpowiednich artykułów ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej.

Warszawa, d. 30 grudnia 1923 r. (OP. 13378).

Minister Spraw Wewnętrznych

(—) *Sołtan.*

10.

Okólnik (1) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Delegata Rządu w Wilnie, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Dyrektora Głównego Urzędu Statystycznego w sprawie interpretacji art. 29 Ustawy o państwowej służbie cywilnej.

Polecam Panom przestrzegać ściśle postanowień, zawartych w artykułach 29, 30 i 31 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej.

Co się tyczy art. 29 pomienionej ustawy, to jak wynika z brzmienia postanowień w nich zawartych, ściśle określonych norm ogólnych co do stosowania tego artykułu ustalić się nie da i decyzje w odnośnych sprawach winny być wydawane indywidualnie po rozważeniu w każdym konkretnym wypadku okoliczności sprawy, przyczem należy mieć na uwadze tak stronę formalną, jak i materjalną rzeczonych postanowień.

Art. 29 ustawy o państwowej służbie cywilnej pod względem formalnym zawiera postanowienia, że:

a) urzędnik obowiązany jest donieść swej władzy służbowej o każdym jego zajęciu ubocznem, przynoszącem mu korzyści materjalne;

b) władza służbowa ma zadecydować o dopuszczalności, czy też niedopuszczalności takiego zajęcia;

c) tę decyzję władzy służbowej można zaskarżyć do władzy bezpośrednio wyższej;

d) decyzja władzy naczelnej jest *ostateczną.*

Pod względem zaś materjalnym cytowany artykuł określa, jakich zajęć ubocznych urzędnik nie może przyjąć na siebie, a mianowicie takich:

a) których wykonywanie stoi w sprzeczności z jego obowiązkami służbowemi;

b) których wykonywanie przeszkadza mu w ścisłem pełnieniu obowiązków służbowych;

c) wreszcie — których wykonywanie może wywołać uzasadnione podejrzenie o stronniczość lub interesowność przy pełnieniu obowiązków służbowych.

W poruszonej niedawno przez jednego z Panów Wojewodów, a mającej łączność z omawianą tu sprawą kwestji, czy urzędnicy, pełniący służbę w jednym resorcie mogą wykonywać równocześnie powierzane im prace dla innego resortu za oddzielnem wynagrodzeniem, wyjaśniam, iż taka równoczesna współpraca jest wyjątkowo dopuszczalną i to tylko za uprzedniem porozumieniem się zwierzchników obu resortów i przy jaknajskrupulatniejszem uwzględnieniu sprawności służby i interesu Państwa. Wynagrodzenie odnośnego urzędnika za spełnienie czynności dla innego urzędu winno być regulowane podług zasad, ustalonych w art. 9 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska (Dz. Ust. R. P. Nr. 116, poz. 924).

Również w wyjątkowych wypadkach może być dopuszczalnem zatrudnienie pracownika kontraktowego równocześnie w dwóch urzędach za wynagrodzeniem, pobieranem przezeń oddzielnie z każdego urzędu, przyczem w zawartych z takim pracownikiem umowach służbowych winno to być uwidocznione, jak również winny być dokładnie określone godziny pracy i rodzaj przyjętych obowiązków służbowych.

Powyższe komunikuje się do ścisłego przestrzegania na podstawie okólnika Pana Prezesa Rady Ministrów z dnia 4 października 1923 r. Nr. 16359/157.

Warszawa, d. 3 stycznia 1924 r. (OP. 11520).

Ministrer Spraw Wewnętrznych

(—) *Sołtan.*

11.

Okólnik (2) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Delegata Rządu w Wilnie i Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę w sprawie sprawozdania z obrotów rachunków bieżących.

Rachunki bieżące, otwarte w Kasach Skarbowych dla władz i urzędów, mają — wedle wyjaśnienia Ministerstwa Skarbu z dnia 30 października 1923 r. L. GUK 5519—charakter pomocniczy. Zadaniem ich jest ułatwienie przechowywania pieniędzy w Kasach Skarbowych zamiast w urzędach. Władze i urzędy nie mają przeto obowiązku składania sprawozdań z obrotów, dokonywanych z tych rachunków.

Wobec powyższego zechce Pan Wojewoda (Delegat, Komisarz) zarządzić, aby sprawozdaniami, przedkładanemi Ministerstwu w myśl § 78 Przepisów rachunkowo-kasowych, nie obejmowano obrotów, dokonywanych z rachunku bieżącego. Zaznacza się jednak, że okoliczność ta nie wyklucza przysługującego władzy przełożonej prawa kontroli i prawidłowości dokonywanych obrotów, z czego też Ministerstwo nie omieszka skorzystać w sposób, w jaki uzna za właściwy.

Warszawa, d. 4 stycznia 1924 r. (OBR. 7674).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *Olpiński*
Podsekretarz Stanu.

12.

Okólnik (3) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Delegata Rządu w Wilnie i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie rozpowszechniania druków zagranicznych, o treści przeciwpaństwowej.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych stwierdziło, że w czasach ostatnich powtarzają się coraz częściej wypadki rozpowszechniania druków zagranicznych, których treść zwraca się przeciw Rzeczypospolitej Polskiej i dąży do gwałtownego obalenia obecnego ustroju społecznego.

Podkreślając szkodliwość faktów rozpowszechniania wydawnictw powyższych dla Państwa i obywateli, zwracam uwagę Panów na niedopuszczalność tolerowania takich druków i polecam przedsięwziąć energiczne kroki w kierunku zapobieżenia rozpowszechniania druków zagranicznych treści przestępnej, zwłaszcza zaś druków, nie posiadających debitu pocztowego na terenie Rzeczypospolitej Polskiej.

W razie ujawnienia, iż znajdują się w obiegu wydawnictwa zagraniczne, które, nie mając jeszcze odebranego debitu, mogą wywołać szkodliwą dla Państwa agitację, należy egzemplarze okazowe wraz z krótkim referatem nadsyłać do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z wnioskiem na odebranie debitu. Wyjaśniam, ze wniosków w sprawie odebrania debitu pocztowego drukom, ukazującym się na terytorjum Rosji Sowieckiej, przedstawiać nie należy, zgodnie z reskryptem Min. Spr. Wewn. Nr. TB. 18084/23.

O ile zaś zajdzie potrzeba sprawdzenia, czy w księgarniach i składach druków znajdują się druki zagraniczne, nie posiadające debitu pocztowego, należy delegować do czynności powyższych tych z pośród urzędników, którzy ze względu na wyrobienie polityczne i znajomość języków najbardziej się do tego nadają.

Mając na widoku konieczność zatamowania przywozu do Rzeczypospolitej Polskiej druków zagranicznych, szkodliwych dla Państwa, zarządzam w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu następujący tryb postępowania w urzędach celnych, dotyczący wykonywania dozoru nad drukami zagranicznymi: 1) w urzędach celnych, które znajdują się nie w miejscach siedziby władzy administracyjnej I instancji, względnie jej ekspozytury, przestępczość treści druków zagranicznych, o ile nie są one umieszczone w wykazie druków, nie posiadających debitu, będzie stwierdzona przez same urzędy. W wypadku ujawnienia cech przestępstwa druków przez urzędy celne, druki takie będą przekazywane miejscowemu komendantowi posterunku policyjnego, który winien bezpośrednio przesłać druki do odnośnej władzy administracyjnej I instancji w celu zastosowania względem druków aresztu lub konfiskaty, względnie puszczenia druku; 2) w urzędach celnych, które znajdują się w miejscu siedziby władz administracyjnych I instancji, wzgl. ich ekspozytur, czynności dozoru nad drukami będą wykonywane przez urzędników tych władz, o ile zajdzie potrzeba sprawdzenia treści druków.

W związku z tem zechce Pan wydać odpowiednie zarządzenie.

W załączeniu przesyła się nowy wykaz druków, nie posiadających debitu na terenie Rzeczypospolitej Polskiej.

Warszawa, d. 3 stycznia 1924 r. (BC. 51/24).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *Sołtan.*

13.

Okólnik (4) Ministra Spraw Wewnętrznych do Dyrektorów Departamentów, Głównego Komendanta Policji Państwowej i Naczelników Wydziałów w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych w sprawie czynności Inspektora Administracyjnego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

W uzupełnieniu podziału czynności w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych zarządzam przekazanie Inspektorowi Administracyjnemu następujących czynnosci:

1) inspekcja organów administracyjnych, podległych Ministerstwu Spraw Wewnętrznych;
2) wgląd w sprawy, związane z inspekcją urzędów;
3) ujednostajnienie funkcjonowania inspekcji Starostw w Województwach;
4) wgląd w sprawozdania z inspekcji Starostw w celu należytego zużytkowania nadesłanego materjału sprawozdawczego;
5) udział w zjazdach Starostów i innych zjazdach wojewódzkich, w których obecność Inspektora Administracyjnego okaże się pożądaną;
6) sprawy szczególnej wagi, przydzielane przez Pana Ministra Spraw Wewnętrznych;
7) przygotowanie projektów odpowiedzi na interpelacje w zakresie kompetencji Departamentu I-go;
8) wgląd po wysyłce w odpowiedzi na wszelkie inne interpelacje, skierowane do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych;
9) wgląd w interwencje poselskie, o ile stanowią przedmiot odpowiedzi na piśmie.

Inspektor Administracyjny porozumiewa się z poszczególnemi Departamentami i Wydziałami w wypadkach, gdy są one kompetencyjnie zainteresowane.

Czynności swe Inspektor Administracyjny będzie pełnił zgodnie z pismem okólnem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. Pr. 131 z dnia 7 stycznia 1923 r.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 15 stycznia 1924 r.

Warszawa, d. 12 stycznia 1924 r. (Pr. 410).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *Sołtan.*

14.

Okólnik (5) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów (z wyj. Śląskiego), Komisarza Rządu na miasto stoł. Warszawę i Delegata Rządu w Wilnie w sprawie badania kosztów przemiału i pieczywa.

Jak wynika z raportów władz administracyjnych II i I instancji, władze administracyjne często w sposób niewłaściwy interpretują i stosują okólnik Minist. Spraw Wewnętrznych Nr. 103 SA. 4164 z dnia 5 września 1923 r. Min. Spr. Wewn. przypomina, że cytowany okólnik stwierdził wielką rozbieżność między kalkulacją cen młynarzy i piekarzy, a kalkulacją, robioną przez związki konsumentów, posiadających własne młyny i piekarnie, i polecił pilne badanie kalkulacji cen mąki i pieczywa w wypadkach, gdy zachodzi podejrzenie pobierania nieuzasadnionych, a wysokich cen, Min. Spr. Wewn. wyjaśnia dalej, że ponieważ stosunek ceny mąki do ceny ziarna i ceny pieczywa do cen mąki zmienia się zasadniczo zależnie od cen robocizny, cen węgla i innych kosztów produkcji, zależnych od lokalnych warunków, a także od indywidualnego rodzaju młyna lub piekarni, wszelkie operowanie ogólnemi normami, chociażby procentowymi, wprowadza nieścisłość i nieporozumienia, nie odpowiadając bardzo często istotnym warunkom produkcji i rynku.

Wobec powyższego poleca się indywidualne i szczegółowe badanie kosztów produkcji mąki i pieczywa, z uwzględnieniem wszystkich lokalnych warunków miejsca, czasu i rodzaju warsztatu produkującego i niestosowanie żadnych zgóry określonych norm procentowych lub innych.

Zwracając jeszcze raz uwagę Panów Szefów Władz Administracyjnych na konieczność pilnego i stałego czuwania nad wzrostem cen mąki i chleba, polecam odpowiednio instruować podległe Panom organa.

Warszawa, d. 12 stycznia 1924 r. (SA. 7650).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *Sołtan.*

15.

Okólnik (6) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Delegata Rządu w Wilnie i Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę w sprawie statystyki emigracji.

W wykonaniu Rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej, wydanego w porozumieniu z Min. Spr. Wewn. i Min. Spr. Zagran. z dnia 15 grudnia 1923 r. w przedmiocie statystyki emi-

gracji („Mon. Polski“ Nr. 296 z dnia 31 grudnia 1923 r.) zarządzam, co następuje:

I. Przy zgłoszeniu się emigrantów kontynentalnych, wyjeżdżających zagranicę w celu pracy zarobkowej za pośrednictwem Min. Pracy i Opieki Społecznej, względnie organów jego (państwowych urzędów pośrednictwa pracy i opieki nad wychodźcami) (patrz Rozporz. Min. Spr. Wewn. z dnia 12 kwietnia 1922 r. w porozumieniu z Min. Pr. i Op. Społ. — „Mon. Polski“ Nr. 104 z dnia 9 maja 1922 r.) urzędy administracyjne I instancji do wydawanych ulgowych paszportów będą wklejać na pierwszej stronicy paszportu karty rejestracyjnej, o których mowa w § 4 powyższego z dnia 15 grudnia 1923 r. Rozporządzenia.

Uwaga. Udający się do krajów kontynentalnych emigranci skierowani do Urzędów administracyjnych przez Państwowe Urzędy Pośrednictwa Pracy będą zaopatrzeni przez te Urzędy oprócz zaświadczeń na otrzymanie ulgowach paszportów jeszcze w karty rejestracyjne: reemigracyjną i emigracyjną, — wszystkie rubryki tej ostatniej (z wyjątkiem rubryki „Nr., serja, data i miejsce wydania paszportu“) będą wypełnione.

II. Karty te, zaopatrzone w brzeg mocno nagumowany, należy wklejać w ten sposób, aby brzeg nagumowany, oznaczony linją perforacyjną (do odrywania), pokrywał lewy biały margines pierwszej strony paszportu.

Uwaga. Karty rejestracyjne: reemigracyjna i emigracyjna wydrukowane są jedna obok drugiej na kartonie wzoru dwóch stronic paszportowych, przedzielonych linją perforacyjną (do odrywania).

Po lewej stronie linji perforacyjnej umieszczona jest karta rejestracyjna reemigracyjna; po prawej — karta rejestracyjna emigracyjna. Rysunek każdej z kart — identyczny z rysunkiem stronicy paszportu, kolor rysunku — zielony.

III. Na wklejonych kartach rejestracyjnych należy:

a) wycisnąć dwie pieczęci: jedną na karcie emigracyjnej (pośrodku, po prawej stronie linji perforacyjnej, dzielącej karton na dwie części (rejestrującej wyjazd emigranta z Polski; drugą—na karcie reemigracyjnej (pośrodku); po lewej stronie tejże linji perforacyjnej), rejestrującej powrót reemigranta do Polski, przyczem na karcie reemigracyjnej należy wycisnąć pieczęć w ten sposób, by część jej była umieszczona na karcie; część zaś na wewnętrznej stronie okładki paszportu.

b) wypełnić na kartach rejestracyjnej emigracyjnej i reemigracyjnej rubryki „Nr., serja, data i miejsce wydania paszportu“;

c) na pierwszej stronicy książeczki paszportowej przy imieniu i nazwisku właściciela paszportu oraz przy imionach osób towarzyszących wypisać ten sam rok — rok rejestracji i Nr. porządkowy emigranta, jakie są oznaczone w odnośnej rubryce karty emigracyjnej.

Uwaga. Dla orjentacji władz administracyjnych i granicznych Urzędy Pośrednictwa Pracy będą wypisywać na odwrotnej stronie kart emigracyjnych imiona osób towarzyszących i przy każdem imieniu umieszczać odnośne porządkowe numery.

IV. Karty rejestracyjne emigrantów, wyjeżdżających za ocean (emigracja zamorska), będą wypełniane i wklejane w Urzędzie Emigracyjnym (kolor karty — szary)

V. W związku z powyższem, nadgraniczne urzędy administracyjne I instancji winny natychmiast pouczyć władze, pełniące służbę kontroli granicznej o znaczeniu kart rejestracyjnych, tak zielonych, jak szarych, i zarządzić, by przy przejeździe przez granicę emigranta (wyjazd z Polski) lub reemigranta (powrót do Polski) władze graniczne:

1) wyciskały na karcie w wyznaczonem miejscu stempel kontroli z datą i nazwą punktu granicznego (w pierwszym wypadku na karcie rejestr. emigracyjnej);

2) odnotowały na 2-ej stronie paszportu te dopisane w nim osoby towarzyszące, które dla jakichkolwiek powodów nie przekraczają granicy;

3) wykreślały porządkowe numery tych osób w rubryce „rok rejestracji“ w odnośnej karcie rejestracyjnej (emigracyjnej przy wyjeździe emigranta z Polski, reemigracyjnej przy jego powrocie do Polski) na odwrotnej stronie kart rejestracyjnych wypisane będą dla orjentacji władz granicznych imiona osób towarzyszących z odnotowaniem przy każdem imieniu odnośnego numeru porządkowego;

4) odrywały wzdłuż linji perforacyjnych karty rejestracyjne (emigracyjną przy wyjeździe emigranta z Polski — reemigracyjną przy powrocie emigranta do Polski) i odsyłały je w tym samym lub następnym dniu bezpośrednio do Urz. Emigrac. w Warszawie (Królewska 23) wraz z pismem, wymieniającym liczbę przesłanych kartek;

5) w razie ujawnienia na paszporcie, wystawionym po dniu 31 grudnia 1923 r., opatrzonym w stempel „ważny po uzyskaniu wizy Urzędu Emigracyjnego“ braku tej wizy lub karty rejestracyjnej, nie dopuszczały w żadnym wypadku emigranta do wyjazdu z Polski, spisywały protokół z podaniem numeru, daty wystawienia paszportu, imienia i nazwiska emigranta, nazwy urzędu, wystawiającego daty stawienia się emigranta na granicy, nazwy linji okrętowej, której kartę przejazdu emigrant posiada i odsyłały protokół do Urzędu Emigracyjnego.

Warszawa, d. 17 stycznia 1924 r. (BO. 139).

Minister Spraw Wewnętrznych

(—) *Sołtan.*

16.

Okólnik (7) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Delegata Rządu w Wilnie oraz Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie obrotów na rachunkach bieżących.

Pismem z dnia 10 grudnia 1923 r. Nr. GUK 5546/WAK Ministerstwo Skarbu oznajmiło, co następuje:

Postanowienie końcowego ustępu § 7 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 14 sierpnia 1922 r. L. GUK/3238/WAK (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 31, Monitor Polski Nr. 201 z 1922 r.) zmienia się o tyle, że władze i urzędy państwowe, posiadające rachuki bieżące w Kasach Skarbowych, mają zawiadamiać te Kasy osobnymi awizami dopiero w razie wystawiania zleceń wypłaty na sumy, przewyższające 100.000.000 mk., t. j. sto miljonów marek zamiast 1.000.000 mk., t. j. jeden miljon mk.

W związku z tem doznaje stosownej zmiany także brzmienie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 15 stycznia 1923 r. L. GUK/638/WAK (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 4 i Monitor Polski Nr. 45 z 1923 r.).

Powyższe podaję do wiadomości i zastosowania się, powołując się na okólnik Min. Spraw Wewn. Nr. 132 z 1922 r.

Warszawa, d. 16 stycznia 1924 r. (OBR. 8859).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *Olpiński*
Podsekretarz Stanu.

17.

Okólnik (8) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Delegata Rządu w Wilnie oraz Komisarza Rządu na miasto stoł. Warszawę w sprawie wynagrodzenia pracowników kontraktowych po wypowiedzeniu umowy.

Wobec zachodzących rozbieżności przy wypłacie wynagrodzenia państwowym pracownikom kontraktowym, którym wypowiedziano stosunek służbowy zgodnie z punktem 6 umowy, zawartej według wzoru, ustalonego okólnikiem Min. Spraw Wewn. Nr. 28 z dnia 21 marca 1923 r. — Prezydjum Rady Ministrów w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu okólnikiem Nr. 1 z dnia 3 stycznia 1924 r. Nr. 19612 wyjaśniło, co następuje:

W razie wypowiedzenia stosunku służbowego wypłacać należy państwowemu pracownikowi kontraktowemu przez cały czas, ustalony w puncie 6 zawartej z nim umowy, od wypowiedzenia, aż do rozwiązania stosunku służbowego, całkowite wynagrodzenie, określone w punkcie 2 umowy wraz z ewentualną dopłatą, wypłacaną funkcjonarjuszom państwowym w dniu 16 danego miesiąca, w myśl art. 5 ustawy z dnia 9 października 1923 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 116, poz. 924).

Powyższe podaję do wiadomości i zastosowania się.

Warszawa, d. 19 stycznia 1924 r. (OBR. 58)

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *Olpiński*
Podsekretarz Stanu.

18.

Okólnik (9) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Delegata Rządu w Wilnie i Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę w sprawie wydawania wiz powrotnych przez Urzędy administracyjne I instancji.

Od dnia otrzymania niniejszego okólnika Urzędy administracyjne I instancji zaprzestaną umieszczania na paszportach cudzoziemskich stempli kwalifikacyjnych A i B, o których mowa w okólniku Nr. 40 z dnia 5 maja 1923 r. i przywrócą wydawanie wiz powrotnych.

Ustala się następujące rodzaje wiz powrotnych:

a) wiza jednorazowa z terminem 6-cio-miesięcznym, trzy-miesięcznym i od 2-ch tygodni do 1 miesiąca ważna na jednorazowe przekroczenie granicy;

Wiza powrotna N______

Ważna do dn.________|________192____

na jednorazowy wjazd do Polski

POBRANO ______________________

KOMISARZ RZĄDU
na m. st. WARSZAWĘ

Warszawa, dn.________|________192____

b) wiza wielokrotna z terminem 6-cio-miesięcznym i trzy-miesięcznym ważna na wielokrotne bez ograniczenia ilości razy przekroczenia granicy w obie strony.

Wiza wielokrotna N ______

Ważna do dn.______|______19____

na wielokrotne bez ograniczenia ilości razy przekraczanie granicy w obie strony.

POBRANO ....

KOMISARZ RZĄDU
na m. st. WARSZAWĘ

Warszawa, dn.______19____

Wizy te mogą być udzielone w myśl niżej wyszczególnionych zasad.

DZIAŁ A.

Udzielanie wiz powrotnych cudzoziemcom, posiadającym określoną przynależność.

1. Wizy powrotne z terminem 6-cio-miesięcznym tak jednorazowe, jak wielokrotne mogą być udzielane tylko tym przynajmniej od 6-ciu miesięcy zamieszkałym w Polsce cudzoziemcom, którzy, posiadając paszporty, wydane przez władze cudzoziemskiego Państwa, są jednocześnie obywatelami tego Państwa, których przytem stosunek do Państwa Polskiego jest pod każdym względem lojalny, i przeciw powrotowi których do Polski (wzgl. przeciw częstemu przekraczaniu granicy) władze administracyjne nie mają żadnych objekcji.

2. Tym z pośród zamieszkałych (niemniej niż od 6-ciu miesięcy) w Polsce i posiadających określoną przynależność państwową cudzoziemców, których lojalność względem Państwa Polskiego może być podaną w wątpliwość, należy:

   a) nie udzielać wiz powrotnych, o ile wyjazdy ich mogą być pod jakimkolwiek względem szkodliwe dla Państwa;

   b) w razie koniecznej potrzeby udzielać wizy z terminem tylko jednomiesięcznym, o ile naturalnie władze administracyjne mają pewność, że wyjazd danego cudzoziemca nie ma na celu prowadzenia akcji, niekorzystnej dla Państwa.

3. Cudzoziemcom, którzy mieszkają w Polsce krócej, niż 6 miesięcy, nie należy wcale udzielać wiz powrotnych. Winni się oni zwrócić po uzyskanie wizy do przedstawicielstw polskich zagranicą.

4. Termin ważności wizy nie może być dłuższym od terminu, w którym ważność paszportu wygasa. W wypadkach, gdy czasokres, w którym paszport wygasa, jest krótszym od czasokresu, na który w myśl powyższego mogłaby być wiza wydana (6-cio-miesięczn. 1-no mies.) należy termin ważności wizy skrócić, oznaczając go tą samą datą, w której wygasa ważność paszportu.

DZIAŁ C.

Opłaty za wizy.

8. Należy pobierać opłaty:

   a) za wizę powrotną jednorazową w wysokości 10 fr. zł.;

   b) za wizę wielokrotną w wysokości 20 fr. zł.;

   c) za wizę wyjazdową jednorazową 5 fr. zł.

Opłaty te pobierać należy w markach polskich według kursu franka złotego, ogłoszonego przez Minist. Skarbu dla poborów i danin publicznych.

DZIAŁ D.

Sporządzenie pieczęci wizowych.

9. Urzędy paszportowe winny sporządzić pieczątki wizowe ściśle według podanych w niniejszym okólniku przykładowych wzorów, zmieniając w nich odpowiednio tylko tytuł podpisującej osoby i nazwę miejscowości (np. zamiast Komisarz Rządu—Starosta; zamiast Warszawa — Kalisz).

Do niniejszego dołącza się załącznik z wyciśniętymi wzorami wiz:

a) wyjazdowej; *b)* jednorazowej powrotnej; *c)* wielokrotnej.

DZIAŁ E.

Pouczenie władz granicznych.

10. Nadgraniczne Urzędy administracyjne I instancji winny zaznajomić władze, pełniące służbę kontroli granicznej z rodzajami i wzorami wiz oraz przestrzegać, by władze nie dopuszczały pod żadnym pozorem cudzoziemców do przekroczenia granicy, jeżeli nie posiadają oni na swych paszportach: *a)* przy wjeździe do Polski — ważnej co do swego terminu wizy wjazdowej jednorazowej lub wielokrotnej, uprawniającej do wjazdu i wydanej bądź przez Konsulat polski, bądź wizy powrotnej lub wielokrotnej, wydanej przez Polski Urząd administracyjny I instancji; *b)* przy wyjeździe z Polski ważnej co do swego terminu wizy bądź wyjazdowej lub wielokrotnej, wydanej przez Polski Urząd administracyjny I instancji, bądź powrotnej lub wielokrotnej, wydanej przez Konsulat polski.

Warszawa, d. 24 stycznia 1924 r. (BO. 5).

Minister Spraw Wewnętrznych

(—) *Sołtan.*

Załącznik.

Wiza wyjazdowa N______

Ważna do dn.______|______19____

na jednorazowy wyjazd z Polski

do______

______

POBRANO ______

KOMISARZ RZĄDU
na m. st. WARSZAWĘ

Warszawa, dn.______|______19____

Wiza powrotna N______

Ważna do dn.______|______192____

na jednorazowy wjazd do Polski

POBRANO ______

KOMISARZ RZĄDU
na m. st. WARSZAWĘ

Warszawa, dn.______|______192____

Wiza wielokrotna N______

Ważna do dn.______|______19____

na wielokrotne bez ograniczenia ilości razy przekraczania granicy w obie strony.

POBRANO ______

KOMISARZ RZĄDU
na m. st. WARSZAWĘ

Warszawa, dn.______19____

19.

Okólnik (10) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Delegata Rządu w Wilnie oraz Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie kosztów podróży i djet.

W związku z załatwieniem specjalnego wypadku Ministerstwo Skarbu pismem z d. 9 stycznia 1924 r. L. 5010/DB/1 wyjaśniło, że podróże, odbywane przez funkcjonarjuszów państwowych, wzywanych *z urzędów i ze względów służbowych* do zbadania lekarskiego, należy traktować, jako podróże służbowe i w ramach obowiązujących przepisów o djetach i kosztach podróży przyznawać djety i zwrot kosztów podróży.

Powyższe podaję do wiadomości i zastosowania się.

Warszawa, d. 22 stycznia 1924 r. (OBR. 244).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *Olpiński*
Podsekretarz Stanu.

20.

Okólnik (12) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Delegata Rządu w Wilnie oraz Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę w sprawie opłat za karty na broń i karty łowieckie.

W Dzienniku Ustaw Nr. 8, poz. 82, ogłoszone zostało rozporządzenie w przedmiocie opłat stemplowych od kart łowieckich z d. 21 stycznia 1924 roku. W związku z powyższem zarządzam w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu, co następuje:

1. Pozwolenia (karty) na broń podlegają opłacie stemplowej jak za świadectwa urzędowe w myśl postanowień ustawy z d. 24 marca 1923 r. w przedmiocie wyrównania opłat stemplowych (Dz. Ust. Nr. 44/23, poz. 296), w wysokości, ustalonej odpowiedniemi rozporzadzeniami Ministra Skarbu. Od d. 1 lutego 1924 r. obowiązują opłaty, przewidziane w rozporządzeniu z dnia 17 stycznia 1924 r. (Dz. Ust. Nr. 8, poz. 81). Oprócz powyższej opłaty urzędy, wydające pozwolenia, pobierać winny, tytułem zwrotu kosztu druku blankietów, po 500.000 mk. od każdego wydanego pozwolenia (karty). Innych opłat na rzecz Skarbu Państwa pobierać nie należy.

2. Za karty łowieckie pobierać należy z dniem wejścia w życie rozporządzenia z dnia 21 stycznia 1924 r. (Dz. Ust. Nr. 8, poz. 82) opłaty stemplowe tem rozporządzeniem przewidziane. Oprócz tego tytułem zwrotu kosztu druku blankietów kart łowieckich pobierać należy od każdej wydanej karty łowieckiej po 500.000 mk. w tym samym trybie jak od wydanych pozwoleń na broń. Innym opłatom na rzecz Skarbu Państwa, karty łowieckie nie podlegają.

3. Pozwolenia na kupno broni, wydawane na zasadzie okólnika Nr. 132 z dnia 30 listopada 1921 r. na obrzarze b. zaboru rosyjskiego, opłacie stemplowej nie podlegają.

Od pozwoleń tych winna być zatem pobierana jedynie opłata w wysokości 500.000 mk., tytułem zwrotu kosztów druku blankietu.

4. Niniejszem zarządzeniem uchylam okólnik z dnia 7 września 1921 r. Nr. 82. Pobierania wymienionych w nim opłat należy zaprzestać.

Zechce Pan Wojewoda (Delegat, Komisarz) wydać niezwłocznie odpowiednie instrukcje podwładnym organom w celu wprowadzenia powyższych przepisów w życie.

Niniejszem okónikiem zostają jednocześnie załatwione zapytania i wnioski Panów w przedmiocie zmian opłat za karty na broń i karty łowieckie.

Warszawa, d. 29 stycznia 1924 r. (BP. 740).

Minister Spraw Wewnętrznych

(—) *Sołtan.*

21.

Okólnik (13) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Delegata Rządu w Wilnie, Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę, Dyrektora Głównego Urzędu Statystycznego i Komendanta Głównego Policji Państwowej w sprawie interpretacji niektórych postanowień art. 98 Ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu.

Udzielam następujących wyjaśnień, co do stosowania postanowień, zawartych w art. 98 ustawy o uposażeniu z d. 9 października 1323 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 116, poz. 924) przy pierwszem zaliczeniu funkcjonarjuszów państwowych po wejściu w życie tej ustawy do szczebli uposażenia:

1. Przez zaliczony normalnie do dnia wejścia w życie powołanej ustawy do wysługi lat czas służby państwowej lub samurzadowej w państwach zaborczych i czas pracy zawodowej oraz służby państwowej polskiej, należy rozumieć ten czas, który na podstawie ustaw o uposażeniu z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. Ust R. P. Nr. 65, poz. 429, 430, 1, 2, 3, 4, 5) został zaliczony, przy współudziale Komisji Weryfikacyjnych, do wysługi lat i który służył za podstawę do wymiaru dodatku za tę wysługę.

2. W całości zalicza się jedynie czas, przesłużony w Państwie Polskiem w tym samym stopniu służbowym (płacy), który dany funkcjonarjusz posiadał w dniu 1 października 1923 r., t. j. w dniu wejścia w życie omawianej ustawy, a więc zalicza się w całości jedynie czasokres służby od chwili zamianowania funkcjonarjusza do tegoż stopnia (czy to w drodze pierwotnego przyjęcia w tym samym stopniu do służby, czy też w drodze awansu) do dnia 1 października 1923 r.

Pozostała służba państwowa polska odnośnego funkcjonarjusza, sprawowana ewentualnie przed czasokresem wyżej wskazanym, traktuje się łącznie w ogólnej sumie wysługi lat, jak wyżej ad 1 i zalicza się ją w stosunku do 6 miesięcy za każde pełne trzechlecie.

Warszawa, d. 31 stycznia 1924 r. (OP. 312).

Minister Spraw Wewnętrznych

(—) *Sołtan.*

22.

Okólnik (14) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Delegata Rządu w Wilnie i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie waloryzacji grzywien (kar pieniężnych), odszkodowań i t. d., nakładanych przez władze administracyjne.

W Dz. Ust. z dnia 28 stycznia 1924 r. Nr. 9, poz. 89 ogłoszone zostało Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 21 stycznia 1924 r. w przedmiocie zmian w kwotach pieniężnych, określonych w przepisach karnych, karno-administracyjnych i niektórych skarbowych oraz w przepisach porządkowych i dyscyplinarnych, tudzież w przedmiocie zastosowania złotego (franka złotego) do obliczania niektórych z tych kwot.

Rozporządzenie to, które weszło w życie z dniem 1 lutego 1924 r. z mocą obowiązującą wsteczną w wypadkach, określonych w § 31 i 32, zmienia Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 22 października 1923 r. (Dz. Ust. Nr. 109, poz. 858) i z dnia 28 grudnia 1923 r. (Dz. Ust. Nr. 135, poz. 1121) i w szczegółach przeprowadza zasadę waloryzacji grzywien, zapowiedzianą w art. 1 ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. (Dz. Ust. Nr. 127,

poz. 1044) i waloryzację odszkodowań na mocy Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 20 stycznia 1924 r. (Dz. Ust. Nr .7, poz. 64(. Natomiast Rozporządzenie to nie waloryzuje lecz tylko podwyższa granice wartości przedmiotu lub wysokości szkody albo nieprawnej korzyści (zysku), od których zawisła kwalifikacja czynu lub właściwość władz administracyjnych do ich osądzenia (§ 20 i 10).

Za podstawę waloryzacji przyjmuje Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 21 stycznia 1924 r. kwoty pierwotne, wzgl zmienione późniejszym przepisem szczególnym (§ 25); zatem z pominięciem podwyżek, wprowadzonych ustawami z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. Ust. Nr. 90, poz. 704 i Dz. Ust. Nr. 92, poz. 721 i 722) oraz Rozporządzeniami Rady Ministrów z dnia 22 października 1923 r. (Dz. Ust. Nr. 109, poz. 858) i z d. 17 grudnia 1923 r. (Dz. Ust. Nr. 135, poz. 1121) z wyjątkiem zawartego w tym ostatnio wymienionym Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 17 grudnia 1923 r. przepisu szczególnego § 3 ustęp 6 dotyczącego dalszego podwyższenia grzywien z ustawy wodnej.

Kwoty te pierwotne (o ile nie zostały zmienione późniejszym przepisem szczególnym), a oznaczone:

A. W przepisach z czasów zaborczych lub ogłoszonych przed d. 1 stycznia 1920 r. zwaloryzowane zostały w następujący sposób: jedna marka niemiecka, jedna korona austrjacka, jedna marka, wreszcie jeden złoty polski równe jednemu złotemu — zaś jeden rubel, jeden złoty reński równy dwu złotym.

B. W przepisach, ogłoszonych po dniu 31 grudnia 1919 r., zostały zwaloryzowane w następujący sposób:

1) w ustawie o lichwie wojennej wstępuje taka liczba złotych, jaka wypadnie z podziału pierwotnych kwot przez sto (art. 4 ustawy przewiduje grzywnę 1.000.000 : 100 = 10.000 złotych);

2) w miejsce kwot pierwotnych (o ile nie zmienione zostały późniejszym przepisem szczególnym) wstępuje taka liczba złotych, jaka wypadnie z podziału tych kwot marek polskich:

a) w przepisach, ogłoszonych w r. 1920 przez sto;

b) w przepisach, ogłoszonych w r. 1921 przez dwieście;

c) w przepisach, ogłoszonych w r. 1922 przez pięćset;

d) w przepisach, ogłoszonych w r. 1923 przez dwa tysiące.

Jeśli kwoty pierwotne zostały zmienione późniejszym przepisem szczególnym, należy za podstawę obliczenia złotego przyjąć kwotę, ustanowioną w późniejszym przepisie i czas jego ogłoszenia stosownie do zasad wyżej wywienionych pod 2 *a)* do *d)* — (np. grzywna za przekroczenie przepisów porządkowych na drogach publicznych (art. 21 ustawy z dnia 7 października 1921 r. (Dz. Ust. Nr. 89, poz. 656) podwyższona została Rozp. Rady Ministrów z dnia 11 maja 1923 r. (Dz. Ust. Nr. 54, poz. 378) — do kwoty miljona marek — przeto ta kwota miljona marek ulega waloryzacji po myśli przepisu § 19 lit. *d* Rozp. Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1924 r. (Dz. Ust. Nr. 9, poz. 89), t. j. 1.000.000 : 2.000 = 500 złotych. Grzywny z art. 247 ustawy wodnej z d. 19 września 1922 r. (Dz. Ust. Nr. 102, poz. 926) podwyższone przepisami szczególnemi: Rozp. Rady Ministrów z dnia 21 czerwca 1923 r. (Dz. Ust. Nr. 66, poz. 514) dziesięciokrotnie zaś § 3 (ustęp szósty) Rozp. Rady Ministrów z dnia 17 grudnia 1923 r. (Dz. Ust. Nr. 135, poz. 1121) stokrotnie, t. j. 1.000 × 10 × 100 = 1.000.000 ulega waloryzacji po myśli § 19 lit. *d* Rozp. Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1924 r. (Dz. Ust. Nr. 9, poz. 89), czyli 1.000.000 : 2 000 = 500 złotych.

Pozatem zwracam uwagę na przepisy § 27 i 28, zawierające szczegółowe postanowienie o wydaniu orzeczeń karnych (mandatów karnych, osądów) przez władze administracyjne w złotych i sposobie uiszczania ich w markach polskich oraz na przepisy przejsciowe, zawarte w § 29.

Odnośnie wykonania przepisu § 30 omawianego Rozporządzenia zechcą Panowie wydać instrukcję podległym władzom administracyjnym i ich organom, ściągającym grzywny (kary pieniężne) odszkodowania i t. d., nakładane przez władze administracyjne.

W instrukcji tej zechcą Panowie również pouczyć organa władz administracyjnych o przepisach Rozporządzeń Ministra Skarbu z dnia 15 grudnia 1923 r: 1) w przedmiocie ustalania i ogłaszania wartości franka złotego, służącego za miernik przy obliczaniu danin i niektórych innych dochodów publicznych (Mon. Polski z dnia 24 grudnia 1923 r. Nr 292, poz. 415/21); 2) w przedmiocie przystosowania rachunkowości i kasowości do obliczania danin i niektórych innych dochodów publicznych według stałej jednostki (Mon. Polski Nr. 293, poz. 417 i 3) w przedmiocie zastosowania przepisów o prowadzeniu rachunkowości i t. d., postanowienie § 13 (Mon. Polski Nr. 293, poz. 418).

Oprócz tej instrukcji zechce Pan Wojewoda, Delegat Rządu w Wilnie i Komisarz Rządu na m. st. Warszawę wydać w granicach obowiązującego ustawodawstwa na obszarze Województwa, Delegatury Rządu w Wilnie i Komisarjatu Rządu w Warszawie, dalsze pouczenia władzom administracyjnym, sprawującym orzecznictwo administracyjno-karne i polecić im, aby stosowały grzywny (kary pieniężne), odszkodowanie i t. d., zwaloryzowane Rozporządzeniem Rady Ministrów z d. 28 stycznia 1924 r. (Dz. Ust. Nr. 9, poz. 89).

Warszawa, d. 9 lutego 1924 r (AR. 553/24).

Minister Spraw Wewnętrznych

(—) *Sołtan.*

23.

Okólnik (15) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Delegata Rządu w Wilnie oraz Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie wykonania art. 7 Ustawy Emerytalnej z dnia 11 grudnia 1923 r. (Dz. Ust. Nr. 6, poz. 46).

W wykonaniu art. 109 i 7 ustawy emerytalnej z d. 11 grudnia 1923 r. (Dz. Ust. Nr. 6, poz. 46 z 1924 r.) Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Prezydjum Rady Ministrów okólnikiem z dnia 26 stycznia r. b. L. 673/W. Em. Adm. zarządziło, co następuje:

Od d. 1 października 1923 r. należy potrącać co miesiąc opłatę w wysokości 3% od miesięcznego uposażenia, pobieranego przez funkcjonarjuszów państwowych w służbie czynnej i na emeryturze. Opłacie tej nie podlegają funkcjonarjusze, mianowani prowizorycznie, lub przyjęci na próbę (praktykanci), jakoteż kontraktowi. Opłatę powyższą należy pobierać od stałego uposażenia, wypłacanego na dzień 1-go danego miesiąca, a przypadającego z art. 3 ustawy z dnia 9 października 1923 r. (Dz. Ust. Nr. 116, poz. 924) łącznie z dodatkiem regulacyjnym, dalej od dodatku ekonomicznego (rodzinnego) oraz dodatków wymienionych w art. 18 ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r., (Dz. Ust. Nr. 6 z 1924 r., poz. 46), wchodzących w skład uposażenia emerytalnego, jednakowoż bez uwzględnienia ewentualnych dodatków stołecznych i kresowych. Opłaty zaległe za czas poprzedni należy pobrać według wartości mnożnej za każdy poszczególny przypadający miesiąc, ustalonej odpowiedniem rozporządzeniem Rady Ministrów i ogłoszonem w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej.

Przy osiągnięciu uposażenia wyższej grupy, lub szczebla, albo uzyskania, względnie podwyższenia dodatku zaliczalnego do emerytury (art. 18 ust. emerytalnej) należy pobierać opłatę 3%-ową od uposażenia dotychczasowej grupy, względnie szczebla lub dotychczasowego dodatku zaliczalnego do emerytury, zaś od różnicy nadwyżki uposażenia należy potrącać połowę — przez przeciąg 1-go roku w ratach miesięcznych według wartości mnożnej, określonej na przypadający miesiąc.

Według tych samych zasad opłacają emeryci 3%-ową opłatę od uposażenia emerytalnego łącznie z dodatkiem regulacyjnym, od dodatku ekonomicznego i dodatków określonych w art. 18 ustawy emerytalnej z dnia 11 grudnia 1923 r. (Dz. Ust. Nr. 6 z 1924 r., poz. 46) opłacie tej nie podlegają pensje wdowie i sieroce.

Pierwszą opłatę od funkcjonarjuszów pozostających w czynnej służbie należy ściągnąć od uposażenia płatnego w dniu 1-go lutego 1924 r., gdyby zaś ze względów technicznych, nie było to wykonalne — z uwagi na spóźniony termin wydania niniejszego okólnika—należy je ściągnąć przy wypłacie uposażenia w dniu 1-go marca b. r.

Opłatę za miesiące poprzednie, począwszy od dnia 1-go października 1923 r. należy ściągnąć w 6-ciu ratach miesięcznych, począwszy od dnia 1-go marca 1924 r.

Opłaty od uposażeń emerytalnych należy ściągać od czasu przerachowania na punkta w myśl zasad nowej ustawy emerytalnej, a zaległe opłaty należy potrącać jednorazowo przy wypłacie różnicy uposażenia emerytalnego, wynikającego z nowej ustawy emerytalnej.

Wpływy z powyższych tytułów należy zarachowywać w dziale IV dochodów budżetu Ministerstwa Skarbu na rok 1924 na nowoutworzone:

§ 9 opłaty emerytalne funkcjonarjuszów państwowych cywilnych:

poz. 1 w służbie czynnej,
poz. 2 na emeryturze.

Powyższe podaję do wiadomości, stosowania się i bezzwłocznego wydania dalszych zarządzeń podwładnym urzędom.

Warszawa, d. 11 lutego 1924 r. (OBR. 851).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *Olpiński*
Podsekretarz Stanu.

24.

Okólnik (17) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Delegata Rządu w Wilnie oraz Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie trybu postępowania w sprawach, dotyczących rekwizycji pomieszczeń, wszczętych na podstawie Ustawy z dnia 4 kwietnia 1922 r.

Ustawa z dnia 4 kwietnia 1922 r. o obowiązku zarządów gmin miejskich dostarczania pomieszczeń (Dz. Ust. Nr. 33, poz. 264), prolongowana Ustawą z dnia 4 czerwca 1923 r. (Dz. Ust. Nr. 59, poz. 418), straciła — w myśl art. 1 ostatnio przytoczonej Ustawy — moc obowiązującą w dniu 25 listopada 1923 r.

W związku z powyższem, wszczynanie nowych spraw rekwizycyjnych na podstawie uprawnień, przyznanych zarządom gmin miejskich art. 2 i następnymi Ust. z dnia 4 kwietnia 1922 r. stało się niemożliwem.

Z uwagi na to, że wydanie przez Ciała Ustawodawcze Ustawy, mającej na celu likwidację

stosunków, powstałych na podstawie Ustawy z dnia 4 kwietnia 1922 r. nie jest dotychczas zdecydowane, prolongowanie zaś wspomnianej Ustawy nie jest wogóle zamierzone, zachodzi konieczna potrzeba ustalenia trybu postępowania władz, które według wspomnianej Ustawy, powołane były do jej wykonania w tych wszystkich wypadkach, w których, z mocy zarządzeń wydanych przez nie jeszcze przed wygaśnięciem ustawy, zaistniał w odniesieniu do zainteresowanych jednostek publicznoprawny stosunek.

Nie przesądzając kwestji ewentualnego wydania przez Ciała Ustawodawcze Ustawy w przedmiocie likwidacji stosunków, zaistniałych na podstawie Ustawy z d. 4 kwietnia 1922 r. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zarządza, co następuje:

1. Zarządy gmin miejskich podejmą czynności jedynie tylko w sprawach, w których przed dniem 25 listopada 1923 r. wydane już zostało w myśl art. 9 Ust. z dnia 4 kwietnia 1922 r. orzeczenie o zajęciu lokalu i orzeczenie o przydziale tego lokalu.
2. Zażalenia od orzeczeń I-ej instancji, wydanych na zasadzie art. 9 Ust. z dnia 4 kwietnia 1922 r., zapadłych przed dniem wygaśnięcia tej Ustawy mają być przez władzę administracyjną II instancji rozpoznane na podstawie postanowień wspomnianej Ustawy. To samo odnosi się do zażaleń, które będą ewentualnie wniesione w następstwie działalności Zarzadów gmin miejskich, o której mowa w punkcie 1-ym.
3. Sprawy, w których zapadł wyrok Najw. Tryb. Adm. muszą być ukończone zgodnie z postanowieniem art. 5 Ust. z dnia 3 sierpnia 1922 r. (Dz. Ust. Nr. 67, poz. 600), a wyroki, względnie uchwały Trybunału wykonane.

Powyższe dyrektywy zechcą PP. podać w stosowny sposób do wiadomości podwładnych organów.

Warszawa, d. 13 lutego 1924 r. (SL. 149/24).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *Sołtan.*

25.

Okólnik (18) Ministra Spraw Wewnętrznych do Dyrektorów Departamentów w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych w sprawie udzielania informacji prasowych.

Na skutek pism Pana Prezesa Rady Ministrów z dnia 28 stycznia r. b. Nr. 1285 (Okólnik Nr. 12) i z dnia 30 stycznia r. b. Nr. 1573 (Ok. Nr. 14) zarządzam w sprawie udzielania informacji prasowych, co następuje:

I. *Komunikaty prasowe.*

Celem zebrania materjału informacyjnego o działalności Ministerstwa Spraw Wewnętrznych polecam dostarczanie zgłaszającemu się do Panów Dyr. Dep. urzędnikowi Wydz. Pr. wszelkich informacji, dotyczących bieżących prac oraz informacji z zakresu spraw, należących do powierzonych Panom działów, bez względu na to, czy informacje te zawierają treść jawną czy poufną. Informacji tych zechcą Panowie Dyr. Dep. udzielać odnośnemu urzędnikowi Wydz. Pr. osobiście lub też w drodze skierowania go do odnośnych Wydziałów. Zarazem zechcą Panowie Dyr. Dep. polecić podległym sobie Wydziałom dokładne i możliwie wyczerpujące informowanie z odnośnego zakresu. Chodzi bowiem o usunięcie skarg ze strony prasy, że nie jest ona dostatecznie informowana.

Wszelkie komunikaty, tyczące się Ministerstwa Spraw Wewnętrznych mogą wychodzić wyłącznie za moją aprobatą i jedynie z Wydziału Prezydjalnego.

II. *Sprostowania.*

Prasa codzienna, podająca wiadomości o działaniach i zamierzaniach Rządu, czerpie je częstokroć ze źródeł niezbyt dokładnie poinformowanych i na skutek tego podaje informacje czasem błędne, a czasem wręcz niezgodne z prawdą.

Natychmiastowe prostowanie tego rodzaju doniesień leży w interesie tak Rządu, jak i pojedyńczych Ministerstw.

W razie pojawienia się przeto błędnej informacji, tyczącej się zakresu powierzonych Panom Departamentów, zechcą Panowie Dyr. Dep. sami, względnie przez swe Wydziały poinformować odnośnego urzędnika Wydz. Pr. celem sporządzenia sprostowania, względnie wystylizowania komunikatu, przedstawiającego stan rzeczy we właściwym świetle.

W wypadkach takich pożądana jest przedewszystkiem szybkość działania oraz odpowiadania faktami, nie zaś tylko zaprzeczeniami; wszelkie sprostowania prasowe powinny się pojawić już w 24 godzin po wydrukowaniu artykułu, zawierającego błędne informacje.

Sprostowania te narówni z komunikatami mogą wychodzić wyłącznie za moją aprobatą i jedynie z Wydziału Prezydjalnego.

III. *Wywiady.*

Co do wywiadów przypominam, że w myśl uchwały Rady Ministrów z dnia 6 grudnia 1922 r. urzędnicy mogą udzielać wywiadów prasie jedynie za zezwoleniem właściwych Ministrów. O tem zechcą Panowie Dyr. Dep. zawiadomić podległy personel urzędniczy z tem, że w każdym poszczególnym wypadku potrzeby udzielenia wywiadu, należy uprzednio zasięgnąć mojej decyzji przez Wydział Prezydjalny.

Przytem zaznaczam, że wywiady te mogą się odnosić jedynie do dziedziny ściśle fachowej danego Departamentu, względnie Wydziału z bez-

względnem wyłączeniem spraw o charakterze politycznym.

Poza powyższymi wypadkami bezpośrednie informowanie prasy zastrzeżone jest do wyłącznej kompetencji Wydz. Pr., do którego należy również ułatwianie przedstawicielom prasy kontaktu ze mną i wyższymi urzędnikami Ministerstwa, o ile rozchodzić się będzie o informacje i wywiady z dziedziny wyłącznie *fachowej* Ministerstwa.

Powyższe podaję do wiadomości, zastosowania i pouczenia podległych Panom pracowników.

IV. Niniejszem uchyla się postanowienia pisma okólnego Nr. BC. 1827 z dnia 16 marca 1923 r.

V. Zarządzenia odnośnie do informacji prasowych, udzielanych przez Urzędy Wojewódzkie, zostają wydane osobno.

Warszawa, d. 14 lutego 1924 r. (Pr. 1817/24).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *Sołtan.*

26.

Okólnik (19) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Delegata Rządu w Wilnie oraz Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie opłat emerytalnych.

W sprawie potrącenia 3%, wzgl. 5%-wych opłat, w myśl art. 7 ustawy emerytalnej z dnia 11 grudnia 1923 r. (Dz. Ust. Nr. 6 z 1924 roku, poz. 46) Ministerstwo Skarbu, powołując się na swój okólnik z dnia 26 stycznia r. b. L. 673/W. Em. Adm/OBR. 851) pismem okólnem z d. 11 lutego r. b. L. 1117/W. Em. Adm. wyjaśniło, co następuje:

Opłaty należy obliczać nie w punktach lecz w procentach od uposażenia (łącznie z dodatkami regulacyjnym, rodzinnym i wymienionymi w art. 18 ustawy emerytalnej), przyczem nie należy potrącać kwoty podatku dochodowego, przypadającego od poszczególnych, wyżej wymienionych części uposażenia.

O ile chodzi o opłaty od t. zw. dopłat do uposażeń, przypadających w myśl art. 5 ustawy o uposażeniu z dnia 9 października 1923 r., wyjaśnia się, iż z uwagi na to, że dopłaty te są uzupełnieniem uposażenia, przypadającego na dany miesiąc, a ponadto, ponieważ art. 7 ustawy emerytalnej z dnia 11 grudnia 1923 r. nie zwalnia tych dopłat od obowiązku uiszczania opłat emerytalnych, przeto należy opłaty te pobierać również od wspomnianych dopłat, przyczem odnośnie obliczania mają zastosowanie wskazówki, podane w ust. 1 niniejszego okólnika.

Powyższe podaję do wiadomości, stosowania się i wydania dalszych zarządzeń podwładnym urzędom.

Warszawa, d. 19 lutego 1924 r. (OBR. 1016).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *Olpiński*
Podsekretarz Stanu.

27.

Okólnik (20) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Delegata Rządu w Wilnie i Komendy Głównej Policji Państwowej w sprawie Komisji odbiorczych przy urzędach Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Z uwagi na § 19 Ogólnej Instrukcji o sposobie wykonywania kontroli (Mon. Polski z 1922 r. Nr. 267) oraz zgodnie z opinją Najwyższej Izby Kontroli zarządzam, by wszystkie znaczniejsze dostawy materjałów i odbióry robót przyjmowane były komisyjnie, w razie potrzeby przy współudziale rzeczoznawców, jednakowoż bez obciążania z tego tytułu Skarbu Państwa.

Zadaniem powyższych komisji będzie szczegółowe zbadanie, czy dostarczone przedmioty i materjały zgadzają się z zatwierdzonymi uprzednio wzorami i próbami, ustalenie ilości dostarczonych przedmiotów i materjałów i wyjaśnienie czy dostawy dokonano zgodnie z warunkami umowy.

Szczegołowo sporządzony protokół odbioru winien być podpisany przez wszystkich członków komisji i dołączony do akt urzędu.

O każdorazowym zamierzonym komisyjnym odbiorze winny być powiadamiane w miarę możności we właściwym czasie odnośne Izby Okręgowe Kontroli celem ewentualnego wysłania delegata do wzięcia udziału w pracach Komisji Odbiorczych.

Warszawa, d. 21 lutego 1924 r. (OBR. 952).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *Sołtan.*

Obwieszczenia o rejestracji stowarzyszeń.

28.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 15 października 1923 roku Nr. B. S. 1671 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 980 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Zawodowych Udziałowców Zakładów Gastronomicznych i Pokrewnych".

29.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 18 października 1923 roku Nr. B. S. 1446 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 981 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Kolonji Letnich Pracowników Warszawskiej Dyrekcji Polskich Kolei Państwowych",

30.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 20 października 1923 roku Nr. B. S. 1767 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 982 stowarzyszenie pod nazwą Towarzystwo Myśliwskie „Głuszec" w Warszawie.

31.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 24 października 1923 roku Nr. B. B. 1756 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 983 stowarzyszenie pod nazwą „Stowarzyszenie Pomocy Studentom Żydom w Polsce" (Auxilium Academicum Judaicum".

32

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26 października 1923 roku Nr. B. B. 1876 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 984 stowarzyszenie pod nazwą „Centralny Związek Lokatorów i Sublokatorów Rzeczypospolitej Polskiej".

33.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 27 października 1923 roku Nr. B. S. 1875 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 985 stowarzyszenie pod nazwą „Stowarzyszenie Oficerów, przeniesionych w stan spoczynku" (Emerytów Wojskowych).

34.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 3 listopada 1923 roku Nr. B. S. 2066*b* wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 986 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Mazowiecki Polskich Stowarzyszeń Śpiewaczych".

35.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 3 listopada 1923 roku Nr. B. S. 2150*b* wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 987 stowarzyszenie pod nazwą „Pomoc Ziemiaństwa Polskiego dla Inteligencji".

36.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 5 listopada 1923 roku Nr. B. B. 2031*b* wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 988 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Drobnych Akcjonarjuszy" w Warszawie.

37.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 7 listopada 1923 roku Nr. B. B. 1193 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 990 stowarzyszenie pod nazwą „Komitet Rosyjski w Polsce".

38.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 7 listopada 1923 roku Nr. B. B. 2041*b* wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 991 stowarzyszenie pod nazwą „Koło Polek" w Warszawie.

39.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 8 listopada 1923 roku Nr. B. S. 1473/23 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 992 stowarzyszenie pod nazwą „Ahawas Reim" (Przyjaźń Koleżeńska).

40.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 8 listopada 1923 roku Nr. B. B. 974 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 993 stowarzyszenie pod nazwą „Stowarzyszenie wychowańców b. Gimnazjum i Szkoły Realnej" w Warszawie.

41.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 12 listopada 1923 roku Nr. B. B. 2099*b* wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 994 stowarzyszenie pod nazwą „Warszawski Klub Narciarski" w Warszawie.

42.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 12 listopapa 1923 roku Nr. B. B. 2032*b* wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 995 stowarzyszenie pod nazwą „Polski Związek Zawodowy Dystylatorów oraz Wytwórców Wódek i Likierów".

43.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 12 listopada 1923 roku Nr. B. B. 2234 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 996 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Urbanistów Polskich“.

44.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 13 listopada 1923 roku Nr. B. B. 2084 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 997 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Pracy Politycznej“.

45.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 14 listopada 1923 roku Nr. B. B. 2310 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 998 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Miłośników Sportu Wędkarskiego“.

46.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 24 listopada 1923 roku Nr. B. B. 2709 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1000 stowarzyszenie pod nazwą „Kółko Myśliwskie Urzędników Ministerstwa Przemysłu i Handlu“.

Sprawy personalne.

I. Odznaczenia.

Na podstawie zarządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 31 grudnia 1923 r. odznaczeni zostali orderem „Odrodzenia Polski“ następujący urzędnicy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych:

I. W Zarządzie Centralnym Ministerstwa Spraw Wewnętrznych:

Krzyżem Komandorskim — Karol Olpiński — Podsekretarz Stanu.

Krzyżem Oficerskim — Roman Hausner — Naczelnik Wydziału; Dr. Kazimierz Windakiewicz— Naczelnik Wydziału; Władysław Jaszczołt — Naczelnik Wydziału; Dr. Karol Górski — Radca Ministerjalny.

II. W Województwie Kieleckiem:

Krzyżem Oficerskim — Adam Kroebl — zastępca Wojewody; Zygmunt Strzeszewski — Starosta w Radomiu.

III. W Województwie Lubelskiem:

Krzyżem Oficerskim — Stanisław Bryła — zastępca Wojewody; Edmund Koślacz — p. o. Starosty w Siedlcach.

IV. W Województwie Pomorskiem:

Krzyżem Oficerskim — Roman Kwiatkowski — Naczelnik Wydziału Wojew.; Wacław Dytkiewicz — Starosta w Tczewie.

V. W Województwie Śląskiem:

Krzyżem Oficerskim — Józef Duda — Starosta w Bielsku.

VI. W Województwie Tarnopolskiem:

Krzyżem Kawalerskim—Walerjan Karasiński—Starosta w Kopyczyńcach.

VII. W Województwie Warszawskiem:

Krzyżem Kawalerskim—Maurycy Zdz. Jaroszyński—Starosta w Mławie.

VIII. W Okręgu Administracyjnym Wileńskim:

Krzyżem Oficerskim — Kazimierz Wimbor — Komisarz Rządu w Wilnie.

IX. W Województwie Wołyńskiem:

Krzyżem Oficerskim — Stanisław Siedlecki — zastępca Wojewody w Łucku.

X. W Policji Państwowej:

Krzyżem Komandorskim—Marjan Borzęcki - Główny Komendant Policji Państwowej.

Krzyżem Oficerskim — Zygmunt Wróblewski — Inspektor P. P.

Uwaga. W N-rze 6 Dziennika Urzędowego z dnia 30 listopada 1923 r. w wykazie odznaczonych orderem „Odrodzenia Polski“ został opuszczony zastępca Głównego Komendanta Policji Państwowej — Henryk Wardęski, któremu Prezydent Rzeczypospolitej dekretem z dnia 2 maja 1923 r. nadał odznaki Krzyża Oficerskiego orderu „Odrodzenia Polski“.

II. Ruch służbowy

w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych od 1 grudnia do 1 stycznia 1924 r.

Zarząd Centralny:

Prezydent Rzeczypospolitej postanowieniem z dnia 15-go grudnia 1923 r. zwolnił z urzędu Ministra Spraw Wewnętrznych — Dr. Władysława Kiernika, — poruczając mu jednocześnie pełnienie dotychczasowych obowiązków do chwili zamianowania następcy.

Prezydent Rzeczypospolitej postanowieniem z dnia 19-go grudnia 1923 r. mianował Wojewodę Warszawskiego — Władysława Sołtana — Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Prezydent Rzeczypospolitej postanowieniem z dnia 12-go grudnia 1923 r. zwolnił ze służby pozostającego w stanie nieczynnym b. Dyrektora Departamentu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych — Kazimierza Boeninga.

Mianowani

przez Ministra Spraw Wewnętrznych:

Radca minist. w VI st. sł. — Pilecki Jerzy — Naczelnikiem Wydziału w V st. sł dnia 17 grudnia 1923 r.

Radca minist. w V b. kat. pł. — Dr. Ossoliński Jan — urzędnikiem V st. sł. dnia 31 grudnia 1923 r.

Starszy referent — Rutkowski Leopold — Naczelnikiem Wydziału dnia 17 grudnia 1923 r.

Bajda Andrzej — urzędnikiem V st. sł. dnia 17 grudnia 1923 r. (na mocy uchwały Rady Ministrów z dnia 23 lipca 1923 r. sprawuje od dnia 29 lipca 1923 r. urząd Nadzwyczajnego Komisarza do zwalczania drożyzny).

Pracownik kontraktowy IX st. sł. — Jacuk Stefan — prowiz. urzędnikiem VIII st. sł. dnia 22 grudnia 1923 r.

Kozdron Ignacy — prow. urzędnikiem IX st. sł. dnia 12 grudnia 1923 r.

Prow. urzędniczka XII st. sł. — Kaźmierczakówna Wacława — prow. urzędniczką XI st. sł. dnia 21 grudnia 1923 r.

Prow, urzędniczka XII st. sł. — Włoczewska Leokadja — prow. urzędniczką XI st. sł. dnia 21 grudnia 1923 r.

Prow. urzędniczka XII st. sł. — Zamulewiczówna Marja — prow. urzędniczką XI st. sł. dnia 21 grudnia 1923 r.

Prac. kontraktowa XII st. sł. — Baake Janina — prow. urzędniczką XI st. sł dnia 21 grudnia 1923 r.

Alderówna Wacława — prow. urzędniczką XI st. sł. dnia 21 grudnia 1923 r. od 1 stycznia 1923 r.

Przeniesiony do Zarządu Centralnego:

Starszy referent w Urzędzie Wojewódzkim w Łodzi — Dr. Raczyński Tadeusz — w charakterze urzędnika VI st. sł. dnia 30 grudnia 1923 r.

Zwolniona ze służby.

Urzędniczka X st. sł. — Ziemirska Halina — na własną prośbę z dniem 31 grudnia 1923 r.

Władze Administracyjne II Instancji.

Mianowani:

W Urzędzie Wojewódzkim *w Łodzi:*

Prow. urzędnik VII st. sł. — Drożański Józef — urzędnikiem VII st. sł. d. 18 grudnia 1923 r.

W Urzędzie Wojewódzkim *w Warszawie:*

Urzędnik VI st. sł. — Korsak Władysław — Naczelnikiem Wydziału w V st. sł. dnia 31 grudnia 1923 r.

W Urzędzie Wojewódzkim *w Krakowie:*

Urzędnik rach. VIII st. sł. — Sołtykiewicz Tadeusz — urzędnikiem rachunkowym VII st. sł. dnia 17 grudnia 1923 r.

Urzędnik VIII st. sł. — Milanicz Jan — urzędnikiem VII st. sł. dnia 17 grudnia 1923 r.

Urzędnik VII st. sł. — Dr. Mussil Leopold — urzędnikiem VI st. sł. dnia 17 grudnia 1923 r.

Urzędnik VII st. sł. — Matusiński Stanisław — urzędnikiem VI st. sł. dnia 17 grudnia 1923 r.

W Urzędzie Wojewódzkim *Pomorskim:*

Członek Kolegjum Administracyjno-Sądowego — Łopianowski Wiktor — sędzią zawodowym Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Toruniu w VI st. sł. dnia 30 listopada 1923 r.

Uwaga. Urzędnikowi VII st sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Nowogródku — Henrykowi Malukiewiczowi — obniżono st. sł. na VIII z powodu zredukowania liczby etatów VII st. sł.

Przeniesieni:

Urzędnik VII st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim we Lwowie — Zawistowski Tadeusz — do Starostwa w Jędrzejowie w charakterze kierownika Starostwa dnia 5 grudnia 1923 r.

Urzędnik VI st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Białymstoku — Sypek Franciszek — do Starostwa w Ostrołęce w charakterze kierownika Starostwa dnia 19 grudnia 1923 r.

Urzędnik VII st. sł. — Januszkiewicz Żelisław — z Urzędu Delegata Rządu w Wilnie do Starostwa w Bracławiu w charakterze kierownika Starostwa dnia 31 grudnia 1923 r.

Urzędnik VII st. sł.—Milanicz Jan—z Urzędu Wojewódzkiego w Krakowie do Starostwa w Wadowicach w charakterze kierownika Starostwa dnia 17 grudnia 1923 r.

Urzędnik VII st. sł. — Werber Leopold — z Urzędu Wojewódzkiego w Tarnopolu do Starostwa w Borszczowie w charakterze kierownika Starostwa dnia 25 listopada 1923 r.

Zwolnieni:

St. referent Urzędu Wojewódzkiego w Łodzi — Polak Emeryk — z dniem 31 grudnia 1923 r. na podstawie art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej.

Urzędnik V b. kat. pł. w Urzędzie Wojewódzkim w Lublinie — Toczyski Ludwik—z dniem 31 grudnia 1923 r. na podstawie art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej.

Prow. urzędnik VII st. sł. w Urzędzie Delegata Rządu w Wilnie — Walter Edmund—z dniem 31 grudnia 1923 r. na podstawie art. 62 ustawy o państwowej służbie cywilnej.

Prow. urzędnik VI st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim Poleskim — Foryś Franciszek — z dniem 31 grudnia 1923 r. na podstawie art. 62 ustawy o państwowej służbie cywilnej.

Prow. urzędnik VI st. sł. w Urzędzie Delegata Rządu w Wilnie — Kuncewicz Izydor — z dniem 31 grudnia 1923 r. na podstawie art. 62 ustawy o państwowej służbie cywilnej.

Urzędnik VI st. sł. w Urzędzie Delegata Rządu w Wilnie — Mistat Mieczysław — z dniem 31 grudnia 1923 r. na podstawie art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej.

Prow. urzędnik VII st. sł. w Urzędzie Delegata Rządu w Wilnie — Ućcinowicz Jan — z dniem 31 grudnia 1923 r. na podstawie art. 62 ustawy o państwowej służbie cywilnej.

Urzędnik VI st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim we Lwowie — Mglej Karol — z dniem 31 grudnia 1923 r. na podstawie art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej.

Urzędnik VII st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim we Lwowie — Łopuszański Władysław — z dniem 31 grudnia 1923 r. na podstawie art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej.

Przeniesieni na emeryturę:

Dyrektor Policji w Krakowie w V st. sł. ad pers. — Dr. Rekiewicz Jan — z dniem 31 grudnia 1923 r.

Urzędnik rachunkowy VII st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim we Lwowie — Sawicki Karol — z dniem 31 grudnia 1923 r.

Urzędnik rachunkowy VII st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Stanisławowie Androchowicz Michał — z dniem 31 grudnia 1923 r.

Urzędnik VII st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Stanisławowie — Borek-Prek Lucjan — z dniem 31 grudnia 1923 r.

Władze Administracyjne I Instancji.

Mianowani:

Starostami:

St. referent Urzędu Wojewódzkiego w Kielcach — Konopacki Stanisław — na powiat Iłżecki dnia 15 grudnia 1923 r.

St. referent Starostwa w Będzinie — Dr. Łęcki Mieczysław — na pow. Konecki dnia 30 listopada 1923 r.

Kierownik Starostwa w Przasnyszu — Koziorowski Tadeusz — na pow. Przasnyski dnia 24 grudnia 1923 r.

Kierownik Starostwa w Płońsku — Gadomski Jan — na powiat Płoński dnia 24 grudnia 1923 r.

Prow. urzędnik VI st. sł. w Urzędzie Delegata Rządu w Wilnie — Kowalewski Zygmunt — p. o. Starosty na pow. Dziśnieński dnia 30 listopada 1923 r.

Urzędnik VII st. sł. w Starostwie w Chrzanowie — Solecki Mieczysław — kierownikiem Starostwa Chrzanowskiego dnia 17 grudnia 1923 r.

Starosta w VII st. sl. w Ropczycach — Loret Artur — Starostą w VI st. sł. dnia 17 grudnia 1923 r.

Urzędnikami Starostw:

Józef Wężyk — prow. urzędnikiem VII st. sł. w Starostwie w Bielsku z poruczeniem kierownictwa Starostwa dnia 18 grudnia 1923 r.

Prow. urzędnik VII st. sł. w Starostwie w Lublinie — Miszewski Kazimierz — urzędnikiem VII st. sł. dnia 24 grudnia 1923 r.

Prow. urzędnik VII st. sł. w Starostwie w Nieświeżu—Milewicz Adam Kazimierz—urzędnikiem VII st. sł. dnia 22 grudnia 1923 r.

Urzędnik VIII st. sł. w Starostwie w Wieliczce — Szmuc Adam — urzędnikiem VII st. sł. dnia 17 grudnia 1923 r.

Urzędnik VIII st. sł. w Starostwie w Białej — Dr. Müller Roman — urzędnikiem VII st. st. dnia 17 grudnia 1923 r.

Prow. urzędnik VIII st. sł. w Starostwie w Koźminie — Niemojowski Jan — prow. urzęd-

nikiem VII st. sł. z poruczeniem kierownictwa Starostwa dnia 30 listopada 1923 r.

Urzędnik VII st. sł. w Starostwie w Podgórzu — Kłosowski Władysław — urzędnikiem VI st. sł. dnia 17 grudnia 1923 r.

Urzędnik VIII st. sł. w Starostwie w Limanowej — Dr. Górny Czesław — urzędnikiem VII st. sł. dnią 17 grudnia 1923 r.

Urzędnik VIII st. sł. w Starostwie w Krakowie — Banaś Jan — urzędnikiem VII st. sł. dnia 17 grudnia 1923 r.

Urzędnik VIII st. sł. w Starostwie w Wadowicach — Dr. Bieniasz Józef — urzędnikiem VII st. sł. dnia 17 grudnia 1923 r.

Urzędnik VIII st. sł. w Starostwie w Nowym Targu — Pawik Konstanty — urzędnikiem VII st. sł. dnia 17 grudnia 1923 r.

Urzędnik VIII st. sł. w Starostwie w Chrzanowie — Wyżykowski Kazimierz — urzędnikiem VII st. sł. dnia 17 grudnia 1923 r.

Urzędnik VIII st. sł. w Starostwie w Chrzanowie — Solecki Mieczysław — urzędnikiem VII st. sł. dnia 17 grudnia 1923 r.

Urzędnik VIII st. sł. w Starostwie w Krakowie — Nyrkowski Władysław — urzędnikiem VII st. sł. dnia 17 grudnia 1923 r.

Urzędnik VIII st. sł. w Starostwie w Gorlicach — Wygrzywalski Stanisław — urzędnikiem VII st. sł. dnia 17 grudnia 1923 r.

Uwaga. Prow. urzędnikowi VII st. sł. w Starostwie w Kobryniu — Weremiejowi Michałowi — obniżono st. sł. na VIII z powodu zredukowania liczby etatów VII st. sł.

Przeniesieni:

P. o. Starosty na powiat Iłżecki — Kowalski Czesław — do Starostwa w Będzinie w charakterze prow. urzędnika VI st. sł. dnia 15 grudnia 1923 r.

Prow. urzędnik VII st. sł. — Szarejko Cyprjan — ze Starostwa w Wołkowysku do Starostwa w Nowogródku dnia 24 grudnia 1923 r.

Starosta w Bracławiu — Mistat Mieczysław — do Urzędu Delegata Rządu w Wilnie w charakterze urzędnika VI st. sł. d. 30 listopada 1923 r.

Urzędnik VII st. sł. — Uramek Stanisław — ze Starostwa w Kowlu do Urzędu Wojewódzkiego w Białymstoku dnia 18 grudnia 1923 r.

Urzędnik VII st. sł. — Widuch Piotr — ze Starostwa w Żywcu do Starostwa w Wadowicach dnia 17 grudnia 1923 r.

Urzędnik VII st. sł.—Kłosowski Władysław— ze Starostwa w Podgórzu do Starostwa w Krakowie dnia 17 grudnia 1923 r.

Urzędnik VII st. sł. — Olszewski Zdzisław — ze Starostwa w Jarosławiu do Starostwa Cieszanowskiego w charakterze kierownika Starostwa dnia 10 grudnia 1923 r.

Urzędnik VII st. sł. — Dr. Bieniasz Józef — ze Starostwa w Wadowicach do Starostwa w Makowie dnia 17 grudnia 1923 r.

Starosta w Wadowicach — Dr. Moszyński Tadeusz — do Urzędu Wojewódzkiego w Krakowie w charakterze urzędnika VI st. sł. dnia 17 grudnia 1923 r.

Starosta w Oświęcimiu — Dr. Żelechowski Stefan — do Urzędu Wojewódzkiego w Krakowie w charakterze urzędnika VI st. sł. dnia 17 grudnia 1923 r.

Starosta w VII st. sł. — Hendrich Włodzimierz — ze Starostwa w Chrzanowie do Starostwa w Makowie dnia 17 grudnia 1923 r.

Starosta w V st. sł. w Podgórzu — Rawski Michał — do Urzędu Wojewódzkiego w Krakowie w dotychczasowym V st. sł. d. 17 grudnia 1923 r.

Urzędnik VII st. sł. — Chmielowski Feliks — ze Starostwa w Kamionce Strumiłowej do Starostwa w Skałacie w charakterze kierownika Starostwa dnia 25 listopada 1923 r.

Urzędnik VII st. sł. — Michalski Bronisław — ze Starostwa w Skałacie do Starostwa w Podhajcach w charakterze kierownika Starostwa dnia 25 listopada 1923 r.

Urzędnik VII st. sł. — Porański Władysław — ze Starostwa w Podhajcach do Starostwa w Przemyślanach w charakterze kierownika Starostwa dnia 25 grudnia 1923 r.

Urzędnik VI st. sł. i kierownik Starostwa w Borszczowie — Strzyżowski Eugenjusz — do Urzędu Wojewódzkiego w Tarnopolu dnia 25 listopada 1923 r.

Uwaga. Przeniesienie Starosty — Baranowskiego Włodzimierza ze Starostwa w Suwałkach do Starostwa w Ostrołęce zostało unieważnione dnia 19 grudnia 1923 r.

Przeniesienie Starosty—Bieńkiewicza Henryka — ze Starostwa w Sejnach do Starostwa w Suwałkach zostało unieważnione dnia 19 grudnia 1923 r.

Zwolnieni:

Urzędnik VI st. sł. w Starostwie w Kielcach— Pawłowicz Anatol — z dniem 31 grudnia 1923 r. na podstawie art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej.

Starosta w Końskich — Gajzler Czesław — z dniem 31 grudnia na podstawie art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej.

Urzędnik VII st. sł. w Komisarjacie Rządu na m. st. Warszawę — Lipiński Józef — z dniem 31 grudnia 1923 r. na podstawie art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej.

Prow. urzędnik VII st. sł. w Starostwie w Białymstoku — Oyrzanowski Michał — na podstawie art. 62 ustawy o państwowej służbie cywilnej dnia 22 grudnia 1923 r.

Referent Starostwa w Biłgoraju — Piekutowski Leon — na podstawie art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej dnia 30 grudnia 1923 r.

Prow. urzędnik VII st. sł. w Starostwie w Duniłowiczach — Zdzarski Wacław — z dniem 31 grudnia 1923 r. na podstawie art. 62 ustawy o państwowej służbie cywilnej.

Prow. urzędnik VII st. sł. w Starostwie w Brześciu n/B. — Kuroczycki Jan — z dniem 31 grudnia 1923 r. na własną prośbę.

Starosta w Żninie — Marchwicki Zdzisław— z dniem 31 grudnia 1923 r. na podstawie art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej.

Urzędnik VII st. sł. w Starostwie w Rohatynie — Biliński Stanisław — z dniem 31 grudnia 1923 r. na podstawie art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej.

Urzędnik VII st. sł. w Starostwie w Kosowie — Jaworski Bronisław — z dniem 31 grudnia 1923 r. na podstawie art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej.

Przeniesiony na emeryturę:

Urzędnik VII st. sł. w Starostwie we Włoszczowie — Jedliczka Bronisław — z dniem 1 stycznia 1924 r.

Referent Starostwa w Radomiu — Witkowski Konrad — z dniem 1 stycznia 1924 r.

Starosta w VI st. sł. w Jaśle — Leszczyński Adam — z dniem 31 grudnia 1923 r.

Zmarł:

Starosta w Lublińcu—Niegolewski Kazimierz.

III. Ruch służbowy

w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych od 1 stycznia do 1 lutego 1923 r.

Zarząd Centralny:

Przeniesiony do Zarz. Centr. Min. Spraw Wewn.

Urzędnik VI st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Brześciu n/B. — Doschot Oktav — dnia 8 stycznia 1924 r.

Uwaga. Przeniesienie i nominację urzędnika VIII st. sł. w Starostwie w Ropczycach — Winiarskiego Alfreda — z dnia 12 października 1923 r. anulowano dnia 31 grudnia.

Władze Administracyjne II Instancji.

Mianowani:

W Urzędzie Wojewódzkim *w Kielcach:*

Dr. Serafin Marcin — prow. urzędnikiem VII st. sł. dnia 15 stycznia 1924 r.

W Urzędzie Wojewódzkim *w Nowogródku.*

Prow. urzędnik VII st. sł. — Kulwieć Antoni Ignacy — urzędnikiem VII. st. sł. dnia 24 stycznia 1924 r.

W Urzędzie Wojewódzkim *Poleskim:*

Jougan Alfred — prow. urzędnikiem VI st. sł. dnia 1 stycznia 1924 r.

Przeniesieni:

Referent Urzędu Wojewódzkiego w Kielcach — Faliszek Walenty — do Starostwa w Częstochowie dnia 18 stycznia 1924 r.

Prow. urzędnik VII st. sł. — Tchórzewski Kazimierz — z Urzędu Wojewódzkiego w Białymstoku do Starostwa w Białymstoku dnia 15 stycznia 1924 r.

Urzędnik V st. sł. „ad pers." — Dr. Zoll Antoni — z Urzędu Wojewódzkiego w Krakowie do Starostwa w Jaśle w charakterze kierownika Starostwa dnia 18 stycznia 1924 r.

Prow. urzędnik VI st. sł.—Siwik Kazimierz— z Urzędu Wojewódzkiego Wołyńskiego do Urzędu Wojewódzkiego Poleskiego d. 31 stycznia 1924 r.

Zwolnieni:

Referent Urzędu Wojewódzkiego w Lublinie — Dr. Gaberle Eustachy — z dniem 31 stycznia 1924 r. wskutek przejścia do Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

Urzędnik VII st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Stanisławowie—Dr. Chmielarski Tadeusz— na podstawie art 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej dnia 19 stycznia 1924 r.

Prow. urzędnik VI st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim Wołyńskim — Wielhorski Cezary — wskutek przejścia do służby w Ministerstwie Pracy i Opieki Społecznej dnia 22 stycznia 1924 r.

Prow. urzędnik VI st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim Wołyńskim — Popiel Włodzimierz — z dniem 31 stycznia 1924 r. na własną prośbę.

Władze Administracyjne I Instancji.

Mianowani:

Starostami:

Gajzler Czesław — na powiat Łucki dnia 19 stycznia 1924 r.

Urzędnik VI st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim Poleskim — Kossobucki Konstanty — na powiat Brzeski dnia 31 stycznia 1924 r.

Urzędnikami Starostw:

Prow. urzędnik VII st. sł. w Starostwie

w Chełmie — Ornatowski Władysław — urzędnikiem VII st. sł. dnia 15 stycznia 1924 r.

Prow. urzędnik VII st. sł. w Starostwie w Lubomli — Maciejewski Witold — urzęduikiem VII st. sł. dnia 3 stycznia 1924 r.

Przeniesieni:

Urzędnik VII st. sł. — Brągiel Walerjan — ze Starostwa w Gostyninie do Starostwa Błońskiego dnia 15 stycznia 1924 r.

Urzędnik VII st. sł. — Bielski Jan — ze Starostwa w Łasku do Starostwa w Piotrkowie dnia 18 stycznia 1924 r.

Urzędnik VII st. sł. — Ostaszewski Henryk — ze Starostwa w Piotrkowie do Starostwa w Kaliszu dnia 18 stycznia 1924 r.

Urzędnik VII st. sł. — Zaremba Władysław — ze Starostwa w Gorlicach do Starostwa w Oświęcimiu w charakterze kierownika Starostwa dnia 18 stycznia 1924 r.

Kierownik Starostwa w Łucku — Kulczycki Stefan — do Urzędu Wojewódzkiego we Lwowie w charakterze urzędnika VII st. sł. dnia 15 stycznia 1924 r.

Starosta w Brześciu n/B. — Tworzydło Józef — do Urzędu Wojewódzkiego w Warszawie w charakterze urzędnika VI st. sł. dnia 31 stycznia 1924 r.

Uwaga. Przeniesienie urzędnika VII st. sł. — Widucha Piotra — ze Starostwa w Zywcu do Starostwa w Wadowicach zostało unieważnione dnia 22 stycznia 1924 r.

Zwolnieni:

Urzędnik VII st. sł. w Starostwie w Radzyminie — Znamierowski Stanisław — na podstawie art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej z dniem 29 lutego 1924 r.

Referent Starostwa w Płocku — Borszewski Rajmund — na podstawie art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej z dn. 29 lutego 1924 r.

Urzędnik V st. sł. ad pers. w Dyrekcji Policji w Krakowie — Dr. Banach Adam z dniem 31 stycznia 1924 r. na podstawie art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej.

P. o. Starosty w Łunińcu — Kuczyński Michał — z dniem 31 stycznia 1924 r. na podstawie art. 62 ustawy o państwowej służbie cywilnej.

Prow. urzędnik VII st. sł. w Starostwie w Drohiczynie — Żdżarski Witold — na podstawie art. 62 ustawy o państwowej służbie cywilnej dnia 15 stycznia 1924 r.

Sprostowanie. W N-rze 7 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 31 grudnia 1923 r. w Okólniku Nr. 126 Ministra Spraw Wewnętrznych w sprawie zwolnienia urzędniczek od zajęć w okresie połogu mylnie wydrukowano: *ośm dni*, zamiast: *ośm tygodni*, co niniejszem prostuje się.

Zawiadomienie.

Cena „Skorowidzów", wydanych przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych została podwyższona. W szczególności „Skorowidz" Koncki-Hausner (Cz. I—III w jednym tomie) kosztuje obecnie **1** *złoty polski. „Skorowidze": Hausner (Cz. IV i V) kosztują po* **80** *gr. polsk. za egzemplarz.*

„Skorowidze" są do nabycia w księgarni Hoesicka, Warszawa, ul. Senatorska Nr. 22, oraz w Urzędach Wojewódzkich.

Drukarnia Towarzystwa Straży Kresowej, Sp. z ogr. odp., Warszawa, Jasna Nr. 8.